

Prædiken til sidste søndag efter hellig tre konger.

Matthæus evangeliet kap 17 vers 1-9

Solen er en sjælden gæst i disse dage. Men i går viste solen os sit ansigt og gav dagen sit lys. Vi åbnede os imod den. Som de erantis, vi inden længe vil få øje på. Naturen er den første bibel og solen fortæller os om Gud. Om Guds storhed. Om hans kraft og styrke. Om hans herlighed. Solen kan vi ikke nå og alligevel kan vi mærke solens stråler. Gud er ophøjet. Gud er nær. Han kommer som et himmelsk lys / og står op for os som en solopgang. Sådan sagde man om Jesus. Hvem var Jesus? Hvem er han, min mester, min Herre. Min ven. Det har disciplene spurgt sig selv om. Hver dag har de fulgtes med ham. De lærte ham at kende. De så, at han var et menneske ligesom dem selv. At han havde de samme behov som dem. Behov for mad. For søvn og for at være alene. Han kunne blive hidsig og rasende. Han kunne skælde ud. Han kunne græde. Han havde forældre og søskende. Ligesom dem. Og dog så var han slet ikke ligesom dem. De så, hvordan han helbredte de syge. Hvordan han kaldte de døde tilbage til livet. De så, hvordan han fik mirakler til at ske. De hørte ham tale. Som ingen anden. Det var bestemt ikke altid, at disciplene forstod hvad han sagde til dem. Hans ord efterlod dem igen og igen fulde af ubesvarede spørgsmål. Hvad var det Jesus mente? Når han f eks sagde, at han var Guds søn. Hvad betød det? Det fik tre af disciplene Peter, Jakob og Johannes løftet sløret for en dag. Hvor Jesus tog dem med sig op på et højt bjerg. Der så de Jesus blive forvandlet for øjnene af dem. De så hans ansigt lyse som solen selv. De så ham gennemstrålet af et stærkt og blændende lys. Og pludselig så de også Moses og Elias stå ved siden af dem. De to store trosgiganter. Som Gud havde udvalgt til hver deres særlige opgave. Moses det var ham som Gud lod føre sit folk ud af Egypten og som han gav de 10 bud. Og Elias var en af Guds store profeter. Igennem de to havde Gud talt til sit folk. Nu har de haft deres tid. Nu er det en anden som Gud har udvalgt. En anden som Gud taler igennem. "Se da overskyggede en lysende sky dem, og der lød en røst fra skyen: " Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag. Hør ham!" Det er Gud selv, der taler. Det er Guds egen stemme de hører. Er der noget at sige til at disciplene kaster sig til jorden? Skræmte fra vid og sans. Af mødet med Gud selv. I det

hellige øjeblik de ser Jesus stå foran dem badet i guddommeligt lys og herlighed, i det hellige øjeblik hvor de hører Gud selv sige: "Det er min elskede søn" går det op for dem, hvad det betyder at Jesus er Guds søn. Når de ser Jesus så ser de Gud. De bliver klar over at det lys, der lyser igennem Jesus er Guds lys. Den herlighed, der stråler fra ham, er Guds herlighed. Jesus som kender sine disciple ud og ind. Han ser, hvor bange de bliver. Og hvad gør han? Han går hen og rører ved dem og så siger han: Rejs jer og frygt ikke. Ser han også os, når vi bliver bange? Når vi bliver slået omkuld. Når vi føler os små og magtesløse. Ja. Så hører vi ham sige. Rejs dig. Frygt ikke! Tro på, at jeg er med dig. Peters reaktion på det øjeblik, hvor han ser Jesus i al sin guddommelige herlighed det er, at han vil fastholde det øjeblik. Kender vi ikke det fra os selv? Når vi oplever noget stort noget smukt noget, der betager os og får os til at glemme tid og sted. Når vi oplever en stjernestund i vores liv. Ønsker vi så ikke, at det øjeblik skal vare for evigt? Sådan har Peter det. Men sådan skal det ikke være. De går ned af bjerget igen. Jesus og sine disciple. De må ned i det liv, der leves. Hverdagslivet. Gud skal vi ikke søge i det høje. I blandt fjerne galakser. På bjergenes tinder. Vi tror på en Gud, der bevæger sig. Ned fra bjerget. Ud i vores fælles verden. Ind i selv de mørkeste kroge. Gud kommer til os i sin søn. Der, hvor vi er. På bjerget den dag blev der kastet lys over hvem Jesus var. Gud sagde det selv: "Det er min elskede søn. Hør ham!" Når han taler er det Gud der taler. Med ord der giver os nye kræfter. Ord, der lyser op i vores liv. Ord, der viser os vej. Styrker vores tro og holder os fast på at håbe. "Herren velsigne dig og bevare dig. Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig. Herren løfte sit åsyn på dig og give dig fred." Hver gang vi mødes til gudstjeneste velsigner Gud os. Som han har gjort det lige siden Moses førte israelitterne ud af Ægypten. Den aronitiske velsignelse hedder den. Opkaldt efter Moses bror Aron. Det er så stort, at det kan være svært at fatte. At Gud også vil lade sit ansigt lyse over os. At Gud er nådig imod os. At Gud giver os sin fred. Når vi oplever det kan vi få det som Peter. At vi kan have lyst til at blive her. Fordi her er der godt at være. Her i kirkens lyse indre. Men som disciplene måtte ned fra bjerget. Så må vi ud i verden igen. Vi kan gå ud af kirkedøren. Styrkede. Opløftede. Frimodige. Med Guds ord i vores hjerter. Med Guds velsignelse. Holde os til ham, der om sig selv sagde: "Jeg er verdens lys, den der følger mig skal aldrig vandre i mørket"

men have livets lys." Lad os lytte til ham. Lade ham vise os vej i det liv vi skal leve med hinanden.

Til hverdag. Amen. Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så

også nu og altid og i al evighed Amen.